

Panium – číslo dvadsaťtri

Po uzavretí zmluvy bude konať Ištivo.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel 11, verš 24, označuje obdobie, počas ktorého bude pohanský Rím vládnuť zvrchovane, slovom „čas“. „Čas“ v prorockej aplikácii predstavuje 360 rokov a tieto roky sa začali pri najslávnejšej námornej bitke starovekých dejín, v bitke pri Aktiu v roku 31 pred Kr. Boli aj iné námorné bitky, ktoré boli väčšie a strategicky prepracovanejšie, ale Aktium bolo najikonickejšou námornou bitkou pre svoje spojenie s Marcom Antoniom a Kleopatrou. Svojím historickým významom je podobná pádu Berlínskeho múru pri naplnení Daniela 11:40 a Dvojičkám z 11. septembra pri naplnení Zjavenia 18; lebo keď si Boh vyberá historické udalosti na naplnenie svojho prorockého Slova, robí to spôsobom, ktorý upúta pozornosť čo najväčšieho možného publika.

A po uzavretí zmluvy s ním bude konať Ištivo, lebo vytiahne a zosilnie s malým ľudom. Vojde pokojne aj na najúrodnejšie miesta krajiny a bude robiť to, čo nerobili jeho otcovia ani otcovia jeho otcov; rozdelí medzi nich korisť, lup a bohatstvo; áno, bude osnovať svoje zábery proti pevnostiam, a to na istý čas. Daniel 11:23, 24.

Uriáš Smith uzatvára svoje poznámky o zväzku medzi Rímom a Makabejcami z dvadsiateho tretieho verša tým, že sa vyjadruje k nepočetnému ľudu spomenutému vo verši.

„V tom čase boli Rimania malým národom a začali konať Ištivo, alebo prefikane, ako toto slovo znamená. A od tohto bodu vystúpili stálym a rýchlym vzostupom na vrchol moci, ktorý potom dosiahli.

„[Citovaný dvadsiaty štvrtý verš].“

„Obvyklý spôsob, akým národy pred časmi Ríma získavali cenné provincie a bohaté územia, bol vojnou a dobytím. Rím mal teraz urobiť to, čo neurobili otcovia ani otcovia ich otcov; totiž získať tieto nadobudnutia pokojnými prostriedkami. Teraz sa zaviedol dovtedy neslýchaný zvyk, že králi odkazovali svoje kráľovstvá Rimanom závetom. Týmto spôsobom sa Rím dostal do vlastníctva rozsiahlych provincií.

„A tí, ktorí sa takto dostali pod nadvládu Ríma, z toho nemali malý úžitok. Zaobchádzalo sa s nimi láskavo a zhovievavo. Bolo to, akoby sa medzi nich rozdeľovala korisť a lup. Boli chránení pred svojimi nepriateľmi a odpočívali v pokoji a bezpečí pod ochranou rímskej moci.

„Poslednej časti tohto verša biskup Newton pripisuje myšlienku predpovedania úkladov z pevností, a nie proti nim. Toto Rimania robili zo silnej pevnosti svojho sedmopahorkového mesta. „Ešte na čas;“ nepochybne prorocký čas, 360 rokov. Od ktorého bodu sa majú tieto roky počítať? Pravdepodobne od udalosti, na ktorú poukazuje nasledujúci verš.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith pokračuje a označuje bitku pri Actiu v roku 31 pred Kr. za východiskový bod tristošesťdesiatich rokov. Po citovaní dvadsiateho piateho verša Smith uvádza toto.

„Verše 23 a 24 nás privádzajú na túto stranu zmluvy medzi Židmi a Rimanmi, roku 161 pred Kr., do času, keď Rím nadobudol všeobecnú nadvládu. Verš, ktorý je teraz pred nami, uvádza do zorného poľa rúzne ťaženie proti kráľovi juhu, Egyptu, a udalosť významnej bitky medzi veľkými a mocnými vojskami. Udiali sa takéto udalosti v dejinách Ríma približne v tomto čase? — Udiali. Vojnou bola vojna medzi Egyptom a Rímom; a bitkou bola bitka pri Actiu. Pozrime sa stručne na okolnosti, ktoré viedli k tomuto konfliktu.“

„[Marcus] Antonius, Augustus Caesar a Lepidus vytvorili triumvirát, ktorý prisahal pomstiť smrť Júlia Caesara. Tento Antonius sa stal švagrom Augusta sobášom s jeho sestrou Octaviou. Antonius bol vyslaný do Egypta vo veciach štátu, no stal sa obeťou umenia a pôvabov Kleopatry, zhýralej egyptskej kráľovnej. Vášň, ktorú k nej pojal, bola taká silná, že sa napokon postavil na stranu egyptských záujmov, zavrhol svoju manželku Octaviu, aby vyhovel Kleopatre, udeľoval jej provinciu za provinciou, aby uspokojil jej chamtivosť, oslávil triumf v Alexandrii namiesto v Ríme a inak natoľko urazil rímsky ľud, že Augustus nemal nijakú ťažkosť priviesť ho k tomu, aby sa s plným nasadením zapojil do vojny proti tomuto nepriateľovi svojej vlasti. Táto vojna bola navonok vedená proti Egyptu a Kleopatre; v skutočnosti však bola vedená proti Antoniovi, ktorý teraz stál na čele egyptských záležitostí. A skutočnou príčinou ich sporu bolo, hovorí Prideaux, to, že ani jeden z nich sa nemohol uspokojiť iba s polovicou rímskej ríše; lebo keď bol Lepidus zosadený z triumvirátu, zostalo to medzi nimi, a keďže každý z nich bol rozhodnutý zmocniť sa celku, hodili kocku vojny o jej držbu.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Prorocky bitka pri Aktiu označuje nedeľný zákon, lebo predstavovala tretie dobytie z troch zemepisných prekážok, ktoré ustanovili „všeobecnú nadvládu“ pohanského Ríma, ako to opisuje Smith. Tak ako pri pohanskom Ríme, aj vtedy, keď bola tretia prekážka pápežského Ríma vyhnaná z mesta Rím, sa v roku 538 začala „všeobecná nadvláda“ pápežského Ríma. Títo dvaja svedkovia hovoria o nedeľnom zákone tam a vtedy, keď moderný Rím premáha šieste aj siedme kráľovstvo biblického proroctva, a tým prekonáva svoju tretiu prekážku; tak ustanovuje „všeobecnú nadvládu“ na štyridsaťdva symbolických mesiacov.

A boli mu dané ústa, hovoriace veľké veci a rúhania; a bola mu daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 13,5.

Rím proti Egyptu

Prorocká dynamika vojny Augusta Rímskeho proti Egyptu a Kleopatre bola motivovaná vzburou Marca Antonia a táto prorocká dynamika musí z prorockej nevyhnutnosti predstavovať prorockú dynamiku, ktorá je znázornená v nedeľnom zákone.

Pri Aktione Rím dobyl Egypt, mocnosť, ktorá pozostávala zo spojenectva medzi vzbúreným mužom a nesväťou ženou. Spojenectvo Antonia a Kleopatry je spojením cirkvi a štátu. Pri Aktione Augustínov Rím dobyl mocnosť predstavovanú nesväťým spojením cirkvi a štátu.

Obraz šelmy

Kleopatra predstavuje skazenú cirkev spojenú s Antoniom, symbolom Ríma. Kleopatra bola vládnuou stranou v ich vzťahu, ako to vyjadril Uriah Smith, keď uviedol, že Antonius „padol za obeť umeniu a pôvabom Kleopatry, egyptskej rozpustilej kráľovnej“. Spojenectvo cirkvi a štátu, predstavované Antoniom a Kleopatrou, označovalo Kleopatra za mocnosť vládnuu v tomto vzťahu; preto spojenie cirkvi a štátu, predstavované ich vzťahom, zodpovedá definícii obrazu šelmy — ktorým je spojenie cirkvi a štátu, v ktorom žena ovláda tento vzťah. Aktium bolo predobrazom čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona.

Augustus predstavuje pápežskú moc, ktorá pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone dobýva Spojené štáty. Marcus Antonius je republikánskym rohom šelmy zo zeme a Kleopatra je protestantským rohom. Antonius a Kleopatra sa pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone spájajú a hovoria ako drak. Kleopatra aj Antonius sú symbolmi dračej moci, a keď sú pri nedeľnom zákone úplne zjednotení, hovoria ako drak.

Draci

Grécko aj Egypt prorocky predstavujú dračiu moc a aj Antonius predstavoval dračiu moc. Egypt bol juhom v Danielovi jedenásť a Grécko bolo západom. Egypt zaujal Ptolemaios I. po tom, čo sa Alexandrovo kráľovstvo rozdelilo na štyri časti. Ptolemaios I. sa potom stal prvým prorockým kráľom juhu a Kleopatra bola poslednou ptolemaiovskou panovníčkou v Egypte. Ptolemaios sa narodil v Macedónii, rodisku Alexandra Veľkého.

Macedónia sa nachádzala v severnom Grécku a tvrdila, že jej predkovia pochádzali z gréckych mýtických hrdinov. Južné grécke mestské štáty pokladali Macedóncov za barbarskejších než helenistov južného Grécka. Macedónci mali monarchické zriadenie a južné mestské štáty (poleis), ako Atény, Sparta, Téby, Korint atď., sa nachádzali v južnom a strednom Grécku a na ostrovoch Egejského mora. Tieto poleis mali často demokratické, oligarchické alebo zmiešané formy vlády, zatiaľ čo Macedónia bola centralizovanou monarchiou so silnou kráľovskou dynastiou (Argeovci). Napriek tomu boli všetci helenisti a keď Rím vstúpil na dejinnú scénu, označil helenistov za Grékov. Kleopatra bola poslednou ptolemaiovskou vládkyňou, čo predstavovalo monarchický rod Grékov severného kráľovstva z oblasti Macedónie čiže severného Grécka.

Kráľ Juhu

Kleopatra bola poslednou vládkyňou ptolemaiovského kráľovstva, ktoré sa začalo Ptolemaiom I., keď sa Alexandrovo kráľovstvo rozdelilo na štyri časti. V bitke pri Aktiu ptolemaiovské kráľovstvo, doslovný kráľ juhu, dospelo k svojmu koncu. Ďalším kráľom juhu mal byť duchovný Egypt, predstavovaný ateistickým Francúzskom počas dejín Francúzskej revolúcie.

A ich mŕtve telá budú ležať na ulici veľkého mesta, ktoré sa duchovne volá Sodoma a Egypt, kde bol aj náš Pán ukrižovaný. Zjavenie 11,8.

Doslovný Egypt bol doslovným kráľom juhu vo vzťahu k rozdeleniu Alexandrovho kráľovstva, ale duchovný Egypt je predstavený ako kráľ juhu prostredníctvom prorockých vlastností Egypta, nie

doslovným zemepisným smerom.

Juh a západ

Kleopatra ako posledná ptolemaiovská vládkyňa kráľovstva bola v prorockom zmysle dvojakou mocnosťou Grécka (západu) a Egypta (juhu), zatiaľ čo ďalším, a potom duchovným kráľom juhu bude Francúzsko, takisto dvojaká mocnosť, predstavená v Zjavení jedenásť ako Egypt a Sodoma. Nemravnosť Sodomy zodpovedá nemravnosti Kleopatry západu a Kleopatra juhu zodpovedá ateizmu Egypta. Dvojaká povaha posledného doslovného kráľa juhu sa zhodovala s prvým duchovným kráľom juhu.

Bitka pri Actiu predstavovala nesväté spojenectvo Antoniovho draka Ríma a Kleopatrinho draka juhu a západu. Antonius a Kleopatra predstavujú cirkev a štát, takže dobytie Actia Augustom z Ríma predstavuje víťazstvo, v ktorom Rím prevláda nad nesvätým dvojnásobným zväzkom, predobrazujúcim obraz šelmy. O tristošesťdesiat rokov neskôr Konštantín, na naplnenie Daniela 11:24, rozdelil Rím na východ a západ, pričom ženu Ríma ponechal na západe a muža Ríma presunul na východ. Dobytie juhu a západu predobrazovalo rozdelenie na východ a západ po „čase“ tristošesťdesiatich rokov pri bitke pri Actiu. Pri skoršom stretnutí pripadol Antoniovi východný Rím a Augustovi západ, takže Actium spojilo východ a západ, ale iba na „čas“.

31 pred Kr. a 330 po Kr.

Ježiš vždy znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku, a tak dobytie pri Akciu v roku 31 pred Kr. predobrazuje rozdelenie ríše na východ a západ v roku 330. Akcium roku 31 pred Kr. bolo alfou omegy v rámci 360 rokov, ktoré sa zavŕšili v roku 330. Roky 31 pred Kr. i 330 obe predobrazujú čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon, ako je predstavený v šestnástom a štyridsiatom prvom verši jedenástej kapitoly Daniela.

Ďalší symbol

Antonius z Ríma, zjednotený s Kleopatrou juhu a západu, predstavuje trojitú alianciu v rámci ich dvojitej únie obrazu šelmy. Kríž je takisto zjednotený so zákonom o nedeli, a preto aj s Actionom a rokom 330. Na kríži je dvojitá únia cirkvi a štátu predstavená Židmi (skazenou cirkvou), ktorí sa spojili s Rímom (štátom), aby zavraždili Krista. Tretia strana v únii na kríži je predstavená Barabášom, falošným Kristom, ktorého meno znamená „syn otca“. Barabáš je symbolicky falošným prorokom, keď je postavený do protikladu s Kristom ako pravým prorokom. Rímom bol Antonius a Kleopatra juhu a západu predstavovala Židov a Barabáša.

Kríž sa taktiež zhoduje s Eliášom na vrchu Karmel, kde šlo o voľbu, kto je pravý a kto falošný prorok. Falošný prorok bol vtedy dvojakým symbolom, pozostávajúcim z Baalových prorokov a hájových kňazov. Baal je mužské božstvo a hájoví kňazi predstavovali Aštarot, ženské božstvo. Židia pri kríži boli Aštarot, ženské božstvo, a Barabáš, falzifikát Muža bolesti, bol mužským božstvom Baal.

Kleopatra bola zároveň kráľovnou juhu i kráľovnou západu. Antonius bol obrazom Ríma, súčasťou trojitého triumvirátu, ktorý prisahal pomstiť zavraždenie Júlia. Júlioova smrť dvadsiatimi tromi

ranami predstavovala smrteľnú ranu pážstvu v roku 1798, v naplnení štyridsiateho verša jedenástej kapitoly Daniela. Augustín pri Aktiu predstavuje uzdravenie tejto smrteľnej rany. Rana je uzdravená, keď Antonius a Kleopatra zomierajú. Antonius a Kleopatra predstavujú obraz šelmy v Spojených štátoch, ktorý je trojitou prorockou entitou, pozostávajúcou zo šelmy zo zeme a jej dvoch rohov. Antonius je jednou časťou a Kleopatra predstavuje ďalšie dve časti. Či už ide o Antoniov Rím, alebo o Kleopatrin Egypt a Grécko, zomierajú spolu pri nedeľnom zákone, keď sa končí šieste kráľovstvo biblického proroctva. Prorocky je Kleopatra vo vzťahu k Antoniovi zmiešaním cirkevného umenia a štátneho umenia, pričom cirkevné umenie zvädza a ovláda štátne umenie.

Predobraz druhej smrti

Na inej prorockej úrovni Kleopatrin vzťah k Júliovi Cézarovi a Markovi Antoniovi predstavuje dva časy, keď sa cirkevná zručnosť Kleopatry nachádza vo vzťahu so štátnickou zručnosťou Rímskej ríše. Július ju zanechal v roku 1798 pri jej prvej symbolickej smrti, v naplnení štyridsiateho verša jedenástej kapitoly Daniela; a potom prichádza k svojmu koncu bez pomoci pri Aktiu, v naplnení štyridsiateho piateho verša jedenástej kapitoly Daniela. Štyridsiaty verš je alfou jej prvej smrteľnej rany, ktorá má byť uzdravená, a omega štyridsiateho piateho verša je miestom, kde prijíma svoju druhú a konečnú smrť.

Tak ako pri štyroch rímskych mocnostiach vo veršoch šesťnásť až dvadsaťdva, aj Kleopatra ako biblický symbol má viac než jeden význam, v závislosti od kontextu. Július ju opustil v roku 1798, keď bola odstránená kráľovská podpora, a potom je jej smrteľná rana uzdravená pri nedeľnom zákone, ale desať kráľov zo Zjavenia sedemnášť ju napokon zničí ohňom, keď stretne svoju druhú a konečnú smrť.

Kleopatra je symbolom dvojnásobnej povahy predstavovanej ateizmom faraónovho Egypta a náboženskou filozofiou Grécka. Jej dvojnásobná povaha predstavuje štátnictvo Egypta a cirkevnictvo Grécka. Grécka náboženská filozofia je predstavená gréckou bohyňou Aténa, ktorá bola uctievaná v podobe sochy vo svojom chráme, nazývanom Partenón. Aténa je symbolom múdrosti a ako žena predstavuje náboženstvo ľudského vzdelania, na rozdiel od Božského vzdelania.

Dva rohy Spojených štátov sú republikánstvo a protestantizmus, ktoré boli vo Francúzsku predobrazené Egyptom a Sodomou. Egypt predstavuje štátnictvo a Sodoma cirkevnú prefikanosť; preto sa republikánstvo zhoduje s Egyptom a protestantizmus so Sodomou. Republikánstvo je Egypt a protestantizmus je Sodoma a Grécko. Symbolom ľudského vzdelania je grécka bohyňa Aténa, ktorej chrámom bol Parthenón, nachádzajúci svoj moderný pendant v chráme Parthenón v Nashville, Tennessee. Symbol skazenej cirkvi, ktorá sa pri nedeľnom zákone spája s republikánskym rohom v Spojených štátoch, je predstavený ako Kleopatra, Aštarot, Salome a Sodoma.

Kleopatra znázorňuje faraónov ateizmus a náboženstvo Grékov. Náboženstvom, ktoré sprevádza filozofiu ateizmu, je uctievanie gréckeho vzdelania. Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom a strom v záhrade, z ktorého bolo zakázané jesť, bol stromom poznania dobra a zla, ktorý je

predobrazom náboženstva gréckej filozofie, ktoré sestra Whiteová nazýva „vyšším vzdelaním“. To označuje a zdôrazňuje Kleopatrinu grécke náboženstvo múdrosti ako skazený a falošný protipól pravého vzdelania vo veľkom spore medzi Kristom a satanom.

Nashville v štáte Tennessee sa nazýva „Atény juhu“ a Kleopatra bola poslednou doslovnou kráľovnou juhu. Posledná kráľovná juhu predobrazovala nasledujúceho a prvého duchovného kráľa juhu, naplneného ateistickým Francúzskom. Ateistické Francúzsko je predobrazom Spojených štátov, kde je v Nashville v štáte Tennessee, „Aténach juhu“, symbolicky znázornený chrám Parthenón zasvätený bohyni Aténe. Chrám sa nachádza na adrese 2500 West End v Nashville. Číslo dvadsaťpäť predstavuje zatvorené dvere troch podobienstiev Matúša dvadsaťpäť. Kleopatra ako kráľovná „juhu“ i „západu“ prichádza k svojmu „koncu“ v Aténach juhu.

S týmito úvahami o Aktiu, Kleopatre, Augustovi a Antoniovi sa vraciame k dvadsiatemu štvrtému až tridsiatemu veršu jedenástej kapitoly Daniela. Azda najnejasnejšou časťou tohto úseku je to, keď pri jednom stole hovoria lži.

A srdcia oboch týchto kráľov budú naklonené páchať zlo a pri jednom stole budú hovoriť lži; ale nepodari sa to, lebo koniec bude ešte len v určenom čase. Daniel 11,27.

Čas určený v tom verši je 330, koniec „času“ z dvadsiateho štvrtého verša. Určený čas predstavuje nedeľný zákon pre Spojené štáty a zároveň predstavuje aj uzavretie času milosti pre svet. Pred nedeľným zákonom budú dvaja králi, ktorých srdcia budú páchať zlo, hovoriť lži jeden druhému pri jednom stole. Pred nedeľným zákonom vo veršoch šesťnásť a štyridsaťjeden Daniela jedenásť budú dvaja králi hovoriť lži pri jednom stole, ale ich lži nebudú mať úspech. Kto sú tí dvaja králi, ktorí hovoria lži jeden druhému? Skôr než odpovieme na túto myšlienku, pripomeniem nám niektoré symboly, ktorým sme sa už predtým venovali v tejto sérii.

Štyria rímski vládcovia predstavujú rozmanité prorocké symboly v závislosti od toho, v akom kontexte sa posudzujú. Hoci sú rímskymi vládcami, ako symbol v podstate predstavujú prorocké dejiny starovekého Júdu pri jeho prechode spod nadvlády Seleukovcov pod nadvládu Rimanov.

Pompeius bol generálom a nasledujúci traja rímski vládcovia boli všetci Cézarmi. Július vo vzťahu k Augustovi predstavoval dve trojnásobné zväzky s dvoma triumvirátmi, prvý neoficiálny, druhý oficiálny. Všetci štyria vládcovia v určitých súvislostiach predstavujú nedeľný zákon. Pompeius dobyl slávnú krajinu, Július, predstavený dvadsiatimi tromi bodnými ranami, je prvým anjelom, lebo je prvým Cézarom, a je predobrazom tretieho anjela, ktorým bol Tiberias. Tiberias pri kríži, ktorý je nedeľným zákonom, je takisto predstavovaný číslom dvadsaťtri, lebo dvadsaťtri predstavuje zmierenie; a kríž je nanajvýš podstatnou súčasťou Kristovho diela pri spájaní Jeho božstva s našou ľudskosťou. Teda Július a Tiberias sú prvým a tretím posolstvom, predstavenými číslom dvadsaťtri.

Július nebol romantickou postavou, za akú je často vykresľovaný v hollywoodskych legendách; bol to neľútostný muž dychtiaci po moci. Tiberias bol horší než Július, lebo na jeho podlosť sa poukazuje dokonca aj v samotnom verši, keďže posledné písmeno hebrejskej abecedy má hodnotu dvadsaťdva a prvé písmeno hodnotu jedna. Alfa je menšia než omega a Tiberiova podlosť je

umiestnená vo verši dvadsaťdva, ktorý zodpovedá poslednému písmenu hebrejskej abecedy, a medzi týmito dvoma ničomnými osobami, predstavovanými Júliom a Tiberiom, stál Augustus. Augustus predstavuje vrchol slávy moci a prestíže Ríma. Ako protiklad k prvému a tretiemu posolstvu je predstavený písmenom trinásť, ktoré je symbolom vzbury. Augustus si upevnil svoje kráľovstvo tým, že podrobil vzburu Antónia a Kleopatry, najslávnejšiu vzburu v dejinách Ríma.

Augustus je rímska mocnosť, ktorá dobyla tretiu prekážku, a tým predstavoval nedeľný zákon, ako aj rímsku mocnosť, ktorá vládne počas štyridsiatich dvoch symbolických mesiacov vzbury v trinásť kapitole Zjavenia. Keď je Pompeius postavený pred nedeľný zákon, predstavuje roky 1798 aj 1989, čím sa Pompeius stáva symbolom Antiocha Magna, ktorý ukončil štvrtú sýrsku vojnu od roku 219 do roku 217 pred Kr., v naplnení desiateho verša jedenástej kapitoly. Július Cézar je potom zosúladený s veršami jedenásť a dvanásť a s bitkou na pohraničí, s bitkou pri Ráfii v roku 217 pred Kr. Tam je Július takisto Antiochus Magnus a Augustus Cézar je takisto Antiochus Magnus v bitke pri Paniu vo verši pätnásť. Potom je v šesnástom verši Tiberias nedeľným zákonom, ale nie je Antiochus Magnus, lebo tam je Pompeiom, pretože Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom. Tento verš označuje koniec Seleukovskej ríše, ktorá predobrazuje koniec Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického proroctva.

Je potrebné vykonať ešte viac zosúladení štyroch rímskych vládcov a táto línia predstavuje skryté dejiny štyridsiateho verša. Makabejská línia z dvadsiateho tretieho verša takisto znázorňuje skryté dejiny štyridsiateho verša. Potom je vo veršoch dvadsaťštyri znázornený príbeh pohanského cisárskeho Ríma prostredníctvom časového obdobia — tristošesťdesiatich rokov. Línia rímskych dejín predstavená od verša dvadsaťštyri až po verš tridsať je takisto znázornením skrytých dejín štyridsiateho verša. Končí sa vo verši tridsaťjeden, keď sa predmet mení z pohanského na pápežský Rím. Pohanský Rím je vo verši stále prítomný, no nie je tam predstavený ako štvrté kráľovstvo biblického proroctva, ale ako politická moc, ktorá v roku 538 dosadila pápežstvo na trón. V roku 538 pápežstvo prijalo nedeľný zákon, takže verš tridsaťjeden sa zosúladuje s veršami šesťnásť a štyridsaťjeden. Verš dvadsaťštyri uviedol bitku pri Aktiu a dejiny spojené s touto líniou.

Dvadsiaty štvrtý verš určuje, kedy pohanský Rím začal zvrchovane vládnuť tristošesťdesiat rokov, a potom v tridsiatom prvom verši pápežský Rím začína zvrchovane vládnuť tisícdeväťdesiat rokov. Začiatok i koniec línie nesú podpis Krista, Alfý a Omegy. V týchto veršoch máme dejiny Marka Antonia, Kleopatry a cisára Augusta. V šesnástom verši pohanský Rím dobyl Seleukovskú ríšu v roku 65 pred Kr., a potom Judsko v roku 63 pred Kr. Tretia prekážka pri Aktiu v roku 31 pred Kr. označila koniec egyptského kráľovstva, ako to predobrazne naznačovali prvé prekážky Seleukovcov v roku 65 pred Kr. Opäť nachádzame podpis Prvého i Posledného. Rok 65 pred Kr. bol prvou z troch prekážok a predstavoval podmanenie kráľa severu, a rok 31 pred Kr. predstavoval tretiu z troch prekážok a predstavoval podmanenie kráľa juhu. Judsko ako prostredná prekážka z troch prekážok prežívalo občiansku vojnu v hradbách Jeruzalema, keď Pompei prišiel v roku 63 pred Kr. Druhá prekážka je symbolom vzbury.

V roku 538 bola tretia prekážka pápežského Ríma vyhnaná z mesta Rím. Tou prekážkou boli Góti a tam sa začalo piate kráľovstvo biblického proroctva; práve tam, kde sa štvrté kráľovstvo skončilo. A tak ako sa štvrté kráľovstvo začalo pri svojej tretej prekážke, bolo porazené egyptské

kráľovstvo, ako to bolo predobrazené v prvej prekážke seleukovského kráľovstva. To ukazuje, že prorocké svedectvo nachádzajúce sa vo veršoch dvadsaťštyri až tridsať predstavuje líniu, ktorú treba takisto umiestniť do skrytých dejín štyridsiateho verša. Z tohto dôvodu je nevyhnutné venovať pozornosť rozličným prorockým vzťahom, ktoré predstavujú Marcus Antonius, Kleopatra, Július Cézar, Pompeius a Augustus Cézar.

A tak je najnejasnejšia časť úseku od dvadsiateho štvrtého po tridsiaty verš tá, keď hovoria lži pri jednom stole?

A srdcia oboch týchto kráľov budú naklonené páchať zlo a pri jednom stole budú hovoriť lži; no nebude sa im dariť, lebo koniec príde až v určenom čase. Daniel 11,27.

Uriáš Smith stotožňuje týchto dvoch kráľov s Marcom Antóniom a cisárom Augustom.

„Citovaný dvadsiaty siedmy verš“

„Antonius a Cézar boli kedysi v spojení. Predsa však pod rúškom priateľstva obaja ctižiadostivo usilovali a spriadali plány na všeobecnú nadvládu. Ich ubezpečenia o vzájomnej úcte a priateľstve boli výrokmi pokrytcov. Hovorili lži pri jednom stole. Octavia, manželka Antonia a sestra Cézara, vyhlásila ľudu Ríma v čase, keď sa s ňou Antonius rozviedol, že súhlasila vydať sa za neho jedine v nádeji, že to bude zárukou jednoty medzi Cézarom a Antóniom. No tá rada sa nevydarila. Došlo k roztržke; a v konflikte, ktorý potom nasledoval, vyšiel Cézar úplne víťazne.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Keď Oktávia rozpoznala, že jej manželstvo s Antóniom bolo zárukou zväzku, označovalo to manželskú alianciu, ktorá bola už skôr v jedenástej kapitole predobrazená helenistickým sobášom Bereniky so seleukovským kráľom Antiochom II. Theom okolo roku 252 pred Kr. Berenika bola dcérou Ptolemaia II. Filadelfa. Oktávia a Berenika predstavujú diplomatické manželstvá alebo v prorockom zmysle zmluvy. Verše päť až desať opisujú dejiny diplomatického manželstva medzi južným a severným kráľovstvom a keď Marcus Antonius a Oktavián, neskôr známy ako Augustus Caesar, dohodli toto manželstvo, rozdelili tiež kráľovstvo na východ a západ.

Brundísiová dohoda (40 pred Kr.) bola vyrokoványm urovnaním medzi Marcom Antóniom a Oktaviánom (neskorším Augustom) s cieľom vyriešiť napätie v Druhom triumviráte po takmer občianskej vojne. Zahŕňala rozdelenie rímskych území (Antonius východ, Oktavián západ) a bola spečatená Antoniovým manželstvom s Octaviou (Oktaviánovou sestrou). V roku 39 pred Kr. pôvodné päťročné obdobie triumvirátu uplynulo, Antonius sa plavil do Itálie s viac ako 300 loďami, ktorým spočiatku nebolo dovolené pristáť v Brundísiu, a tak napokon zakotvili v Tarente. Oktavián sa s ním tam stretol po zdĺhavých sprostredkovaniach vyvolaných neochotou Antoniovej armády bojovať proti Oktaviánovej armáde a naopak. Octavia zohrala kľúčovú sprostredkovateľskú úlohu, keď presvedčila Antonia, aby podporil Oktaviána proti Sextovi Pompeiovi. Obnovili triumvirát na ďalších päť rokov (do roku 32 pred Kr.), pričom Antonius poskytol Oktaviánovi 120 lodí výmenou za prisľúbené vojsko (ktoré Oktavián neskôr zadržal).

V roku 32 pred Kr. došlo k otvorenému rozkolu medzi oboma protivníkmi. Vzťahy sa zhoršili v dôsledku propagandy, Antoniovho orientovania sa na Východ (s Kleopatrou) a Oktaviánovho

upevňovania moci na Západe. Oktavián pred Aktiom odmietol Antoniove neskoršie návrhy na konferenciu.

V diplomatickom manželstve s kráľom severu (Antiochom) a kráľom juhu (Ptolemaiom) to bol južný kráľ, kto poskytol nevestu; v diplomatickom manželstve Antonia (východ) a Oktaviána (západ) nevestu poskytol západ. Obe diplomatické manželstvá zlyhali a ten, kto poskytol dcéru alebo sestru, napokon zvíťazil nad mocnosťou, ktorá porušila zmluvu.

Svedectvo troch

Na konci Seleukovskej ríše došlo k tretej zmluve, pri ktorej sa pri jednom stole hovorili lži. Stalo sa to v kontexte piatej sýrskej vojny (202–195 pred Kr.), keď Antiochos III. Magnos využil slabosť Ptolemaiovského kráľovstva po smrti Ptolemaia IV. Filopatora v roku 204 pred Kr. Ptolemaios V. Epifanés (Ptolemaios V.) nastúpil na trón ako dieťa (vo veku približne 5–6 rokov), čím zostal Egypt pod vládou regentov a vystavený vnútornému chaosu, domácim povstaniam a vonkajším hrozbám.

Antiochos Veľký už po víťazstvách, akou bola bitka pri Paniu (200 pred Kr.), vtrhol na veľkú časť ptolemaiovských území v Koilé-Sýrii, Palestíne a Malej Ázii a zmocnil sa jej. Namiesto toho, aby Egypt úplne dobyl (čo by prinášalo riziko rímskeho zásahu, keďže Rím naňho vyvíjal tlak, aby sa určitým oblastiam vyhýbal), usiloval sa o diplomatické manželské spojenectvo v postavení „ochrancu“. V rokoch 197/195 pred Kr. Antiochos Veľký v rámci mierovej zmluvy, ktorá ukončila vojnu, zasnúbil a potom vydal svoju mladú dcéru Kleopatru I. Syru (nazývanú aj Kleopatra Syra) za maloletého Ptolemaia V. (sobáš sa uskutočnil v roku 193 pred Kr. v Rafii; Ptolemaios mal 16 rokov, Kleopatra 10).

Toto bolo prezentované ako veľkorysé gesto: Antiochos sa postavil do pozície spojenca a „ochrancu“ mladého kráľa, zabezpečujúceho mier a zároveň si ponechávajúceho zisky v Ázii. Manželstvo mu poskytlo nepriamy vplyv nad Egyptom prostredníctvom jeho dcéry (dúfal, že zostane verná svojim seleukovským koreňom a bude na ptolemaiovskom dvore vystupovať ako hlas naklonený Sýrii). Tento úklad sa obrátil proti nemu, lebo Kleopatra sa postavila na stranu svojho manžela a Egypta, nie svojho otca, čím narušila Antiochovu dlhodobú kontrolu. To odráža Brundízijský pakt (40 pred Kr.) a súviselo s rímskymi udalosťami viacerými spôsobmi.

Tak ako sa Antonius oženil s Octaviou (sestrou Octaviana), aby po takmer vypuknutej vojne zviazal súperiace mocnosti, aj Antiochos využil sobáš svojej dcéry s Ptolemaiom V na formalizovanie dočasného mieru a územného rozdelenia (Seleukovci si ponechali výboje na severe, Ptolemaios si podržal Egypt na juhu).

Antiochos vystupoval ako de facto poručník detského kráľa Ptolemaia V. (prostredníctvom rodinných väzkov), podobne ako sa Octavianus (a druhý triumvirát) postavili do čela uprostred mocenských vákuí alebo rivalít. V oboch prípadoch sa „silnejšia“ postava (Antiochos/Octavianus) usilovala získať prevahu nad zraniteľným protějškom prostredníctvom príbuzenstva. Obe usporiadania priniesli krátkodobú stabilitu, no z dlhodobého hľadiska „nemali úspech“ pre skrytú nedôveru — Kleopatra stála na strane Egypta (čím podkopávala Antiocha), zatiaľ čo Antoniovo

zameranie na Východ (Kleopatra VII.) viedlo k rozchodu s Octavianom.

Maloletosť Ptolemaia V. pod vládou regentov je paralelou nestability po smrti Júlia Cézara (ktorá viedla k vytvoreniu triumvirátu a k mocenským zápasom). Sobáš Bereniky s Antiochom označil začiatok dejín Seleukovskej ríše v Danielovi jedenásť a sobáš dcéry Antiocha Magna s egyptským detským kráľom označil koniec Seleukovskej ríše. Ukončenie manželstva Marca Antónia s Octaviou označilo koniec ptolemaiovského kráľovstva. Koniec Júdu ako Božieho zmluvného ľudu nastal na križi a toto judské kráľovstvo sa začalo Makabejcami a zmluvou, ktorú uzavreli s Rímom. Všetky tieto prorocké línie sú znázornené v rámci rozprávania jedenástej kapitoly Daniela a všetky sú v súlade so skrytými dejinami štyridsiateho verša. Počnúc piatym veršom máme zmluvu Bereniky, ktorá vedie k Antiochovi Veľkému a k zmluve jeho dcéry Kleopatry Syry, čo sa odohráva v dejinách Makabejcov z dvadsiateho tretieho verša. Makabejci sa stávajú súčasťou tejto línie na základe svojej vzbury proti Antiochovi Epifanovi, jednému z posledných predstaviteľov seleukovskej dynastie.

Antiochus Epifanés je ten Antiochus, ktorý sa nachádzal v Egypte roku 168 pred Kr. neďaleko Alexandrie počas šiestej sýrskej vojny. Antiochus Epifanés vtrhol do Egypta a bol na pokraji dobytia Alexandrie. Ptolemaiovskí vládcovia sa obrátili na Rím so žiadosťou o pomoc. Rím vyslal Popillia Laena (iba s malým sprievodom — bez vojska), aby doručil ultimátum od Senátu; Antiochus sa musí okamžite stiahnuť z Egypta a Cypru, inak bude čeliť vojne s Rímom. Keď Antiochus dostal list a požiadal o čas, aby sa poradil so svojimi radcami, Popillius — opísaný ako prísny a panovačný — vzal svoju vychádzkovú palicu a nakreslil do piesku kruh okolo kráľových nôh. Potom vyhlásil: „Skôr než vystúpiš z toho kruhu, daj mi odpoveď, ktorú predložím Senátu.“

Dôsledok bol jasný; Antiochos nemohol opustiť kruh bez toho, aby sa zaviazal rímskym požiadavkám — prekročiť ho bez dohody by znamenalo vojnu. Antiochos, otrasený a ponížený, sa krátko zdráhal, no potom súhlasil, že sa podriadi, stiahol svoje vojská z Egypta a vrátil sa do Sýrie. Tento smelý diplomatický čin (podopretý rastúcou povestou Ríma ako mocnosti) si vynútil ústup bez bitky a ukázal nastupujúcu nadvládu Ríma vo východnom Stredomorí. Tento príbeh sa často uvádza ako pôvod výrazu „nakresliť čiaru do piesku“ (hoci v skutočnosti išlo o kruh).

Antiochus Epiphanes sa tiež stal v protestantskom chápaní mocnosťou, ktorá sa povyšuje, padá a naplňa videnie vo štrnástom verši jedenástej kapitoly knihy Daniel.

A v tých časoch povstanú mnohí proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšia, aby upevnili videnie; ale padnú. Daniel 11,14.

Antiochos IV. Epifanés vládol v rokoch 175–164 pred Kr. a bol ôsmym z trinástich seleukovských kráľov. Usiloval sa nanútiť helenistickú kultúru a zjednotiť svoju ríšu pod gréckymi náboženskými praktikami. V roku 169 pred Kr. vydrancoval Chrám, zakázal židovské náboženské úkony (obriezku, zachovávanie soboty, štúdium Tóry) a vynucoval obety pohanským bohom. V decembri 167 pred Kr. postavil na židovskom oltári zápalných obetí v Chráme pohanský oltár (Diovi) a obetoval na ňom sviňu spolu s inými znesväčujúcimi činmi. Toto znesvätenie bolo pre zbožných Židov poslednou kvapkou, keďže ho pokladali za vrcholné porušenie svätosti Chrámu a Božieho zákona. Okamžitý odpor vzplanul, keď Matatías (kňaz z Modiínu) odmietol rozkaz seleukovského

dôstojníka obetovať pohanským bohom, zabil odpadlíckeho Žida i dôstojníka a potom utiekol so svojimi synmi (budúcimi Makabejcami) do vrchov. Tým sa rozpútala partizánska vojna a povstanie v rokoch 167–160 pred Kr., ktorých cieľom bolo obnoviť židovskú bohoslužbu, čo napokon viedlo k opätovnému posväteniu Chrámu (Chanuka) v roku 164 pred Kr. pod vedením Júdu Makabejského.

Na začiatku i na konci Seleukovskej ríše sa nachádzala významná zmluva, znázornená diplomatickým manželstvom, ktorá obsahovala prvok rozdelenia buď na východ a západ, alebo na sever a juh. Keď Seleukovská ríša upadala, Antiochos Epifanés sa stáva symbolom vzrástajúcej sa rímskej moci a stredobodom rozhorčenia Makabejcov. Neskôr v dejinách sa stáva falzifikátom prorockého symbolu, ktorý ustanovuje videnie. Moc vo verši dvadsaťdva jedenástej kapitoly je zlomená vtedy, keď bol zlomený knieža zmluvy.

A ramená potopy budú odplavené pred neho a budú zlomené; áno, aj knieža zmluvy. Daniel 11,22.

Vláda Antiocha Epifanesa sa skončila v roku 164 pred Kr., takmer dvesto rokov predtým, než bol Kristus, „knieža zmluvy“, na kríži „zlomený“. To, čo si tu želáme zdôrazniť, je, že Seleukovská ríša sa začala aj skončiť diplomatickým manželstvom uzavretým na základe zmluvy, pri ktorom je lesť medzi oboma stranami doložená historickým záznamom. Počas vlády Antiocha Epifanesa sa začalo makabejské povstanie, ktoré bolo predobrazom Americkej revolúcie. V dejinách Makabejcov ich zápas o strasenie seleukovskej moci zahŕňal významnú zmluvu s Rómom. Verš, ktorý túto zmluvu priamo označuje, zároveň priamo označuje Rím ako konajúci ľstivo, čiže hovoriaci ľži pri rokovaní stole zmluvy.

A po uzavretí zmluvy s ním bude konať podvodne; lebo vytiahne a zosilnie s malým počtom ľudu. Daniel 11:23.

Každá prorocká línia, ktorá predchádza času konca vo štyridsiatom verši, obsahuje porušenie zmluvy. Uriah Smith v komentári k tridsiatemu veršu o „tých, ktorí opúšťajú svätú zmluvu“, uvádza toto:

„Rozhorčenie proti zmluve;“ totiž proti Svätým písmam, knihe zmluvy. Revolúcia tohto druhu sa uskutočnila v Ríme. Heruli, Góti a Vandali, ktorí dobyli Rím, prijali ariánsku vieru a stali sa nepriateľmi Katolíckej cirkvi. Práve s osobitným cieľom vykoreniť túto herézu Justinian nariadil, aby pápež bol hlavou cirkvi a napravovateľom heretikov. Biblia sa čoskoro začala pokladať za nebezpečnú knihu, ktorú obyčajní ľudia nemajú čítať, ale všetky sporné otázky sa mali predkladať pápežovi. Tak bola na Božie slovo nakopená potupa. A rímski cisári, ktorých východná vetva ešte naďalej pretrvávala, boli v zhode, alebo tajne spolupôsobili, s Rímskou cirkvou, ktorá opustila zmluvu a vytvorila veľké odpadnutie, s cieľom potlačiť ‚herézu‘. Človek hriechu bol vyzdvihnutý na svoj opovážlivý trón porážkou ariánskych Gótov, ktorí vtedy držali Rím, v roku 538 po Kr.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Piaty verš Daniel 11 označuje líniu dejín, v ktorej kráľ juhu poskytuje diplomatickú nevestu ako symbol zmluvy, ktorú potom porušil kráľ severu. Odplata kráľa juhu predobrazovala odplatu Napoleonovho duchovného kráľa juhu proti pápežskému kráľovi severu v roku 1798. Porušenie

zmluva vo veršoch päť až deväť predobrazovala Napoleonovu porušenú Tolentinskú zmluvu, ktorá predobrazovala Putinovo tvrdenie o porušenej zmluve zo strany NATO. Napoleonova odplata predobrazovala Putinovu odplatu proti Ukrajine v roku 2014. Odplata Antiocha Magna vo verši desať, ktorá ukončuje štvrtú sýrsku vojnu, je v súlade s Napoleonom v roku 1798 a tiež s Putinom v roku 2014. Po bitke pri Paniu vo verši pätnásť v roku 200 pred Kr. Antiochos zariadil diplomatické manželstvo so skrytým úmyslom dostať Egypt pod svoje velenie bez použitia vojenskej prítomnosti v teréne. Trón Antiocha Magna prešiel na jeho syna, ktorý bol zavraždený, čo priviedlo na trón najmladšieho syna Antiocha Magna, Antiocha Epifana. Jeho činy pri presadzovaní gréckych zvykov a náboženstva vyvolali Makabejské povstanie, ktoré viedlo k Ištivej zmluve s Rímom vo verši dvadsaťtri. Verš dvadsaťštyri uvádza pohanský Rím a označuje stôl Iži Antonia a Augusta. Vo verši tridsať pohanský Rím vstupuje do dialógu s pápežskou cirkvou, ktorá je označená ako tí, ktorí porušili svätú zmluvu.

Verše dvadsaťštyri až tridsať predstavujú svedectvo pohanského Ríma a verše tridsaťjeden až štyridsať prinášajú svedectvo pápežského Ríma. Každý riadok Daniela 11, od verša 1 až po verš 40, predstavuje prorockú líniu, ktorá sa uplatňuje v skrytých dejinách verša 40. Lína seleukovského kráľovstva, lína ptolemaiovského kráľovstva, lína judského kráľovstva Makabejcov, lína pohanského Ríma i lína pápežského Ríma — všetky znázorňujú dejiny od roku 1989 až po nedeľný zákon. Každá z týchto línií označuje porušenú zmluvu ako hlavný prvok týchto dejín.

Je to Rím, ktorý ustanovuje videnie jedenástej kapitoly Daniela, a prorocké zmluvy Isti pohanského i pápežského Ríma sú označené ako postupné a ako udalosti, ku ktorým došlo predtým, než Rím vládol zvrchovane počas svojich príslušných a odlišných prorockých období. Obe mocnosti označili začiatok prorockého obdobia svojej nadvlády za čas, keď bola prekonaná ich tretia prekážka. Pred čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom v Spojených štátoch dôjde k zmluve Isti medzi dvoma mocnosťami. Štyrikrát boli tieto dve mocnosti kráľmi juhu a severu: raz medzi slávnou krajinou Judska a Rímom, raz medzi dvoma časťami rímskeho triumvirátu a raz medzi pohanským a pápežským Rímom. V oboch klamlivých zmluvách týkajúcich sa Ríma to v podstate bola zmluva medzi jednou polovicou Rímskej ríše, či už Antóniom východu, Augustom západu, alebo pohanským Rímom východu a pápežským Rímom západu. Štyri zmluvy Isti medzi kráľmi severu a juhu, dve medzi kráľmi východu a západu a jedna medzi čoskoro nastupujúcim kráľom severu a slávnou krajinou.

Týmto uzatvárame naše úvodné predstavenie knihy Daniel. Séria Panium predstavuje zavŕšenie série o knihe Daniel, ktorá je úvodom do skrytých dejín štyridsiateho verša, ktorými sa budeme ďalej zaoberať v nasledujúcom článku.